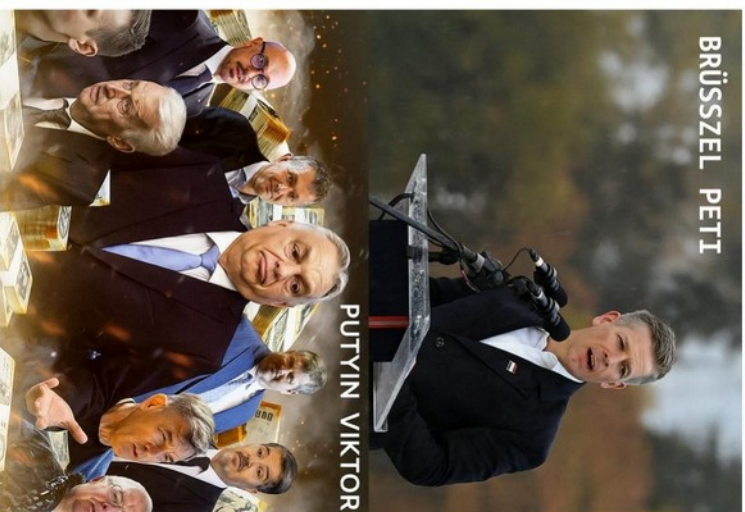

TE FOGSSZ VÁLASZTANI KÖZÜLÜK! HÁT JÓL GONDOLD ÁTI!

BRÜSSZEL PETTI

Minél több polgára él a polgári bátorsággal egy országnak,
annál kevesebb hőstre van szükség! [Franca Magnani]

SZAMIZDAT

Baltazar György

Horváth Tünde Resti Kornél

KAPCSOLAT

civilkurazsi2026@gmail.com

Olvasnád elektronikus formában? Írj a civilkurazsi2026@gmail.com címre! 4 / 4

CIVIL KURÁZSI I./0 2026.01.02.

Nem tudom pontosan, mikor tanultam meg, mit jelent a civil kurázi. Az biztos, hogy nem könnyből. Inkább lassan az évek alatt ivódott belém, mint a fertőtlenítő szaga a ruhába. Súlyos betegek között dolgoztam le az életemet. Kórtermekben, folyosókon, hajnalokban és éjszakákban. Ott az ember hamar megtanulja, hogy a nagy szavak keveset számítanak. A kis mozdulatok annál többet.

A civil kurázi számomra soha nem volt hangos dolog. Nem zászólengetés, nem jelszó. Inkább az, amikor az ember nem siet el egy ágy mellett. Amikor nem mondja azt, hogy „*majd később*”. Amikor akkor is megfogja a kezét, ha már nincs mit mondani. A bátorság ott gyakran csak annyi volt, hogy maradtunk a beteggel. Hogy mondta az öreg prof annak idején? „*Lásd meg! Halld meg! Tedd meg!*” Ennyi lenne a kurázi lényege? Meglátni és megkülönböztetni a jót és a rosszat? Meghallani és elválasztani a hamis hangot a tisztától? És megtenni ezek alapján amit a szívem, a lelkem diktál! Nekem ezt jelentti ma is!

Most hatvanhét éves vagyok. Nem dolgozom már kórházban. Helyette van egy kis pulptom a bajai piac bejáratánál. Nem álllok ki állandóan, csak amikor erőm engedi. Van rajta egy kicsiny újság. A címe: **Civil Kurázi**. Néha elviszem Bokodra, Dunafalvára, Hercegszántóra is. Már

1 / 4 Olvasnád elektronikus formában? Írj a civilkurazsi2026@gmail.com címre!

indulás előtt összerakom a fejemben az újság tartalmához kapcsolódó hírvószavakat. "Hatvanpuszta - Szőlő utca!", "Nem kell annyit dumálni! Itt a Civil Kurázsisi!". Valahogy fel kell hívnom az embereket figyelmeztetve mert napjainkban túl sok a közönyös, érdektelen vagy önző ember, és ez nagy gond!

Sokan kérdezik, miért csinálom. Mit akarok még ebben a korban. Nem könnyű válaszolni. Talán azért, mert egész életemben láttam, micsoda baj történik akkor, amikor az emberek félrenéznek. És azt is, mi történik akkor, amikor nem teszik ezt.

A civil kurázsisi, ahogy én értem, nem azt jelenti, hogy az embernek mindig igaza van. Hanem azt, hogy nem hallgat akkor, amikor a hallgatása árt. A kórházban ez sokszor apróság volt. Egy szó a főorvosnak. Egy kérdés a vizitén. Egy papír, amit nem volt szabad elűntetni. Nem forradalom. Csak emberi tartás.

Ez az újság sem forradalmi. Rövid írások vannak benne. Igaz szavak, ahogy én hívom őket. Nem okoskodók, nem díszesek. Olyanok, mint a beszélgetések a folyosón, amikor már elmentek a látogatók, és csak mi maradtunk egymással.

Ezeket a szavakat hordom most magammal faluról falura.

Amikor kint állok a pultnál, és kiabálok, sokféle ember megáll. Van, aki csak nézi. Van, aki legyint. Van, aki előlvassza, aztán csendben zsebre teszi. Néha valaki

megszoritja kezem. Nem mond semmit. Én sem. Ez is civil kurázsisi. Nem nagy, de valódi.

Sokan azt hiszik, a bátorság a fiatalok dolga. Pedig én azt látom, hogy inkább tapasztalat kérdése. Az ember idővel megtanulja, mi az, amit már nem lehet lenyelni. Mi az, amit nem lehet tovább magyarázni. És mi az, amit ki kell mondani akkor is, ha remeg a hang.

A civil kurázsisi számomra nem harc. Inkább gondoskodás. Ugyanaz, mint amikor az ember rendbe teszi az ágyat egy olyan beteg alatt is, aki már nem kel fel belőle. Nem azért, mert látja. Hanem mert jár neki.

Ezért viszem az újságot. Nem azért, mert azt hiszem, megváltoztatom a világot. Hanem mert nem szeretném csendben végignézni, ahogy eldurvul. Ha csak egy-két ember elgondolkodik az írásokon, már megérte.

A civil kurázsisi nem azt jelenti, hogy nem félünk. Azt jelenti, hogy a félelem mellett is emberek maradunk. Én így tanultam meg. Ott bent, az ágyak között.

Most pedig itt kint, a piac kapujában, egy kis pult mögött.

És amíg tudom, csinálom.

[*Baltazár György*]